

Nejlepší piloti stíhaček začínali na větroních

Do čtyřicátníka s brýlemi byste asi neřekli, že má na kontě třikrát titul mistra ČR, čtyřikrát totéž ve slovenské verzi, osm let odlétaných v reprezentaci bezmotorového akrobatického létání a že dodnes působí jako trenér, lovec talentů a zkušební komisař. Celý život strávil na travnatých letištích. Osud? Talent? Poslání? Snad to všechno dohromady, ale k tomu všemu fascinace volným prostorem. A vůle. Protože létání Miloši Ramertovi zpočátku nedělalo moc dobře: „První dva roky v kluzáku jsem zvracel při každém delším kroužení ve stoupavých proudech. Ale přelétal jsem to!“

Co potřebuje pilot malých letadel. Odvahy, pevné nervy?

Hlavní je chuť létat. Ta se obvykle dostaví po prvním předváděcím letu – my ale nabízíme výhradně náborové lety.

Proč?

Platí nařízení Evropské komise, které jasně specifikuje, kdo smí a kdo nesmí provádět vyhlídkové lety, a podle tohoto předpisu my je dělat nesmíme. Smíme ale provádět nábo-

rové lety. Ty spočívají v tom, že bereme na palubu cestující, kteří si náklady letu uhradí, a po přistání se jich zeptáme, jestli se jim to líbilo a chtěli by se naučit létat.

A co říkají?

Že ano. Tak polovina nebo možná třetina to poté znovu opravdu zkusí.

Jak vy jste přišel k létání? Chtěl jste být nejdříve popelář, pak kosmonaut?

Ještě jsem ani nechodil a nemluvil a táta mi přinesl model letadla. A bylo rozhodnuto! Vyráběl jsem dlouho létající modely z balzy – na vojně jsem byl dokonce modelářský reprezentant. V necelých patnácti jsem mohl konečně vsednout do letadla. Později jsem vyzkoušel i padák a rogalo.

A opravdu vám bylo zpočátku ve větroni tak špatně? Jak to, že vás to neodradilo?

Chtěl jsem prostě létat. Někdy jsem byl zoufalý, když ze mě šla už jenom žlutá voda. Ale pak to naráz přestalo.

Asi to tělo vzdalo...

Spíš pochopilo, že létat se bude.

Mají podobné problémy lidé, kteří vás požádají o náborový let?

Absolutně ne. To je naprostá výjimka. Mám zásadu, že první let se musí pasažérovi zalíbit. Zátáčky neřežu, do vývrtek nepadám. Polétáme, pokoukáme, popovídáme. Při rovném letu si pasažér třeba i vyzkouší řídicí páku. Předvádí se jenom blbec. Většina z mých žáků, myslím, dokonce v letadle nezvracela nikdy.

Máte mnoho mistrovských titulů z bezmotorové akrobacie v kluzácích. Co je k tomu potřeba?

Především prostorová orientace, to je snad právě ta nutná vloh. A pak samozřejmě odolnost vůči kinetóze. Ale to se dá přelétat...

Je létání nebezpečné? Tedy nejen akrobacie, myslím létání v malých letadlech ve volném čase vůbec. Zpravodajství každou chvíli ukazuje zřícený stroj někde v polích.

Já tvrdím, že nejnebezpečnější na létání je cesta autem na letiště. A letecké nehody jsou prakticky výhradně způsobeny chybou pilota. Tu můžete udělat stejně tak v autě, na kole nebo stačí i nepozornost na přechodu. V letadle jsme určitě bezpečnější.